

Lukács evangéliuma – 17.

A botrány.

¹Aztán így szólt tanítványaihoz: „Lehetetlen, hogy botrányok elő ne forduljanak. De jaj annak, aki okozza őket. ²Jobb volna neki, ha malomkövet kötnének a nyakára és a tengerbe vetnék, mint hogy e kicsik közül egyet is megbotránoztasson.

A megbocsátás.

³Vigyázzatok magatokra. Ha vét ellened testvéred, fedd meg. De ha megbánja, bocsáss meg neki. ⁴Ha hétszer vétkezik is naponta ellened, és hétszer fordul hozzád azzal, hogy »bánom«, bocsáss meg neki.”

Az erős hit.

⁵Az apostolok kérték az Urat: „Növeld bennünk a hitet.” ⁶Az Úr ezt felelte: „Ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag, s azt mondjátok ennek a szederfának: Szakadj ki gyökerestül és verj gyökeret a tengerben! – megteszi nektek.

A kötelességteljesítés.

⁷Ki mondja közületek béresének vagy bojtárjának, amikor a mezőről hazajön: Gyere gyorsan, ülj asztalhoz. ⁸Helyette nem ezt mondja-e inkább: Készíts vacsorát, övedd fel magad és szolgálj ki, amíg eszem és iszom, aztán majd ehetsz és ihatsz magad is? ⁹Megköszöni tán a szolgának, hogy teljesítette parancsait? ¹⁰Így ti is, amikor megteszitek, amit parancsoltak nektek, mondjátok: Mihaszna szolgák vagyunk, hisz csak kötelességünket teljesítettük.”

A tíz leprás.

¹¹Jeruzsálemben ment Szamária és Galilea határa mentén vitt az útja. ¹²Amikor az egyik faluba betért, tíz leprás férfi jött vele szembe. Még messze voltak, amikor már megálltak ¹³és jó hangosan kérték: „Jézus, Mester! Könyörülj rajtunk!” ¹⁴Rájuk emelte tekintetét, és így szólt hozzájuk: „Menjetek és mutassátok meg magatokat a papoknak.” Útközben

megtisztultak. ¹⁵Az egyik, amikor észrevette, hogy meggyógyult, visszament, és emelt hangon dicsőítette az Istent, ¹⁶s arcra borulva hálát adott neki. Ez számáriai volt. ¹⁷Jézus megkérdezte: „Nem tízen voltak, akik megtisztultak? Hát a kilenc hol maradt? ¹⁸Nem akadt más, csak ez az idegen, aki visszajött volna, hogy dicsőítse az Istent?” ¹⁹Aztán hozzá fordult: „Állj fel és menj! A hited meggyógyított.”

Az Isten országa.

²⁰A farizeusok megkérdezték tőle, hogy mikor jön el az Isten országa. Ezt válaszolta: „Az Isten országa nem jön el szembetűnő módon. ²¹Nem lehet azt mondani: Nézzétek, itt van, vagy amott! Mert az Isten országa közöttetek van.”

Az Emberfiának eljövele.

²²Ezután a tanítványokhoz fordult: „Jönnek napok, amikor szeretnétek látni az Emberfiának egyetlen napját, de nem fogjátok látni. ²³Mondják majd nektek: Nézzétek, itt van vagy amott. De ne menjetek el, ne fussatok oda! ²⁴Mert ahogy a cikázó villám az ég egyik szélétől a másikig villan, úgy jön el azon a napon az Emberfia is. ²⁵Előbb azonban sokat kell szenvednie, és el kell tűrnie, hogy ez a nemzedék megvesse. ²⁶És mint Noé korában történt, úgy lesz az Emberfiának idejében is. ²⁷Ettek, ittak, házasodtak, férjhez mentek egészen addig a napig, amíg Noé be nem szállt a bárkába. Akkor jött a vízözön, és mind elpusztította őket. ²⁸Ugyanúgy, ahogy Lót napjaiban történt: ettek, ittak, vettek, eladtak, ültettek, építettek. ²⁹Aztán azon a napon, amelyen Lót elhagyta Szodomát, tüzes kéneső esett az égből, és mind elpusztította őket. ³⁰Ugyanez fog bekövetkezni azon a napon, amelyen az Emberfia megjelenik. ³¹Aki azon a napon a háztetőn lesz, és a holmija lent a házban, ne jöjjön le érte. Hasonlóképpen, aki kinn lesz a határban, ne térjen vissza érte. ³²Gondoljatok Lót feleségére! ³³Aki folyvást azon fáradozik, hogy életét megmentse, elveszíti, aki ellenben elveszíti, az megmenti. ³⁴Mondom nektek, azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyban. Az egyiket fölveszik, a másikat otthagyják. ³⁵Két asszony fog együtt örölni, az egyiket fölveszik, a másikat otthagyják.” ³⁶³⁷„Hol, Uram?” – kérdezték. „Ahol a hulla van – felelte – odagyűlnek a saskeselyűk.”